

Immanuel

PROGRAMBLAD

Immanuelskyrkans församling Norrköping

mars - maj 2022

tema detta nummer

Trygghet - en illusion?

Ensam i det värsta?

av Per Jennervall, pastor

Vi lever i ett land och ett samhälle som värnar om sina medborgare, så att de svagaste och mest behövande inte hamnar i nöd. Vi har byggt ett skydds nät, som hindrar från fattigdom, hemlöshet och utlovar sjukvård till dem som behöver det. Det är inte heltäckande, har sina brister, men är tänkt att vara en hjälp till ett gott liv.

När något svårt händer oss själva eller människor nära oss, så kan vi i regel vända oss till försäkringskassa, facket, psykolog eller vårdcentral. Det skapar en tillit i livet. Vi är oftast inte helt utlämnade.

Så till viss grad kan vi känna en trygghet i vardagen. Men det gäller inte alla. Barn far illa i dysfunktionella familjer, kvinnor miss-handlas, sjuka står i "vårdskuldskö", ungdomar hotas av utvisning etc.

Livet går inte som på räls. Kanske ett tag men förr eller senare kommer dråpslaget. Partnern vill separera, ett brev från Region Öst ger besked om dåliga provsvar, man ut-sätts för mobbning på arbetsplatsen...

Vad håller mig upprätt? Vem kan gjuta nytt livsmod i mig? Vart tog livslusten vägen?

Det finns förstås inga enkla svar på det. Alla patentsvar bör man förhålla sig skeptisk till.

Faktum är att kristna ibland handskats med enskilda bibelord så, att det hävdats att Gud skyddar de troende från svårigheter. Javisst, det finns avsnitt i Bibeln som tycks peka i den riktningen:

"Han skall befalla sina änglar att skydda dig" och "De skall bära dig på sina händer så att du inte stöter foten mot någon sten", ord från Psaltaren.

Att det inte var bokstavigt sant, det visste alla de som använde Psaltaren som sin bön- och sångbok. De var kämpande människor med stor erfarenhet av förtryck och flykt. Men de insåg att orden var sanna på ett djupare plan. Det finns en Guds omsorg om människor, inte minst när det är som värst.

Ingen är förskonad från livets smärtor och bristningar. "Var finns Gud när jag som mest behöver honom?" ropar många av oss.

"Känn ingen oro. Tro på Gud och tro på mig", säger Jesus och fortsätter

"Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er".

Inte heller de här orden är någon "quick fix" men ett slags rum att vara i.

Många svårt prövade människor har berättat, att de i de värsta passagerna tydligare än någonsin känt av en Närvaro, som kom att betyda allt! Några sa till och med att de inte ville ha varit besparade lidandet, eftersom Gud kom dem närmare än de trodde var möjligt.

Det är en illusion att vi är övergivna i våra svåraste lägen. Det är ingen illusion att *"ingenting kan skilja oss från Guds kärlek i Jesus Kristus"*. Ord från Romarbrevet.

När jag har skrivit det här, är jag ändå ängslig för att det ska uppfattas som någon slags recept. Det är inte det. Mer en påminnelse om att vi i livets alla situationer är föremål för en Guds obändiga passion! ■

"en påminnelse om att vi i livets alla situationer är föremål för en Guds obändiga passion!"

Upplevd trygghet är en känsla.

Intervju med Gunilla Wallstedt
av Ingvar Almrot.

Gunilla Wallstedt

När jag förbereder mig på att ta emot Gunilla Wallstedt för en intervju, så försöker jag ringa in begreppet trygghet. Är det enbart en känsla, liksom trivsel och frihet, som skapas i mitt eget huvud. Och skapas en känsla av otrygghet i mitt huvud på samma sätt. Men skapar inte de faktiska aspekterna, ramar för hur känslan utvecklas, som exempelvis ensamhet, hälsa, familj, utbildning, ekonomi.

Vad är då en illusion, en föreställning, som den växande människan har om livets villkor och hemligheter. Undringar som har med liv och död att göra, fantasier som är knutna till den egna existensen, identiteten och tillhörigheten.

Jag känner att det är alltför svåra frågor som väntar oss i samtalet och gläds åt att mina tankar avbryts när ringsignalen förkunnar att Gunilla står för dörren.

Vi börjar med att försöka beskriva barndomen, med uppväxt på söder - först på Jacob Ek-bomsgatan några korta år, för att sedan landa på Gärdesgatan vid foten av Klingsberget, i ett hus byggt av Gunillas pappas firma. En uppväxt och boplat som blev Gunillas i ca 10 år. Hon och lekkamraterna erövrade Klingsberget med dess spännande höjdskillnad och rivningsfärdiga byggnader. Det var inte så långt till deltidsskolan i Fröbelstugan, men desto längre till söndagsskolan i Gamla Immanuelskyrkan, som båda blev Gunillas första lärdomsanstalter. "Jag upplevde familjen, med mamma Ingrid i familjens centrum, som en lugn och trygg barndom," konstaterar Gunilla. Nästa boplat blev Sundeliusgatan i ett hus som både byggts och tidigare bebotts av farfar Karl Wiktor Karlsson och hans byggnadsfirma.

Första och andra klass gick Gunilla på Kristinaskolan, för att i tredje klass flytta till den nybyggda Klingsborgsskolan. Där tillbringade hon fyra år i början i ren flickklass, som senare ombildades till en blandad klass. Gunilla funderar, "Där anar jag att tryggheten sattes på prov för första gången. Pojkarna tog plats." Sedan började Gunilla i flickskolan, först två år på Philska skolan på norr, därefter på Malmska skolan och Mattsonshuset på öster. Flickskolan slutade Gunilla år 1960. Gunilla kommenterar. "Under hela skoltiden fylldes fritiden med olika aktiviteter i Immanuelskyrkan. Det var söndagsskola, scouterna och tonårsföreningen. Tryggheten var fast förankrad i familj och kyrka."

En kort reflektion från Ingvar. Vi är årsbarn, uppväxta på söder, fyra år på Klingsborgsskolan och kyrkan som ett viktigt nav i ungdomen och upp i livet.

Akvarell "Gamla Immanuelskyrkan"
R Eriksson 1956

Nu kom tiden för uppbrott. Först ett år på Husmodersskola, för att därpå påbörja sin yrkeskarriär på Sjuksköterskeskolan i Linköping, BSS, en treårig utbildning. Hon minns att "Sjukvårdens oerhört breda register kunde skapa en osäkerhet och otrygghet för Gunilla, särskilt på vissa avdelningar, ex psykiatri." Utbildningen ledde till tjänst på avd. 3, kirurg, på Norrköpings lasarett där hon successivt under ledning kunde växa in i sin yrkesroll. Under denna period fann hon också sin livskamrat, Bosse, som också

han var aktiv i Immanuelskyrkans ungdomsarbete. Bröllopet stod 2 januari 1965 och första hemmet skapades på Lottgången.

Nu följde en period där Gunilla, liksom sin mamma, stannade hemma när barnen Fredrik, f.1967, och Karin, f.1972, växte upp. Hon ryckte in ibland bland annat i skolhälsovården och var aktiv i kyrkan bl. a som nyingledare. Men i den lugna perioden inträffar det tragiska att de förlorar ett barn vid födseln och något år senare dör mamma Ingrid hastigt. Gunilla berättar *"Nu blev det en svår period där tryggheten utmanades. Till vem skulle hon nu gå med sina bekymmer?"* Efter småbarnsåren började Gunilla hösten 1981 arbeta natt på Lennings sjukhem. Där kunde hon följa och vara del i en utveckling, under 23 år, från äldrevård till sjukvård och demensvård.

Hennes mans sjukdom, Parkinson, började smyga sig på år 2004. Bosse som alltid varit aktiv och rörlig både fysiskt och socialt, fortsatte jobba, men var tvungen att äta bromsmedicin. Sjukdomen hade en långsam utveckling, där de sista fem åren innan Bosse gick bort år 2019, var svåra för honom och Gunilla. Han ville sköta och klara allt själv, vilket är bra för den enskilde, men kan ibland vara påfrestande för den anhörige. In i det sista hjälpte Bosse till i ansvaret för kyrkans expedition även om det var svårt med talet och överrörligheten vissa dagar. Den trygghet som Gunilla haft med Bo vid sin sida fick

nu successivt överförs till hennes egen personlighet av lugn och trygghet.

Gunilla känner ingen rädsla för döden, som vi alla ställs inför förr eller senare. Men hon vill inte bli liggande med enbart livsuppehållande funktioner. Gemensamt i familjen, och innan Bosse gick bort, samtalade de om var och hur deras sista vila skulle se ut. *"Men än hänger jag med ett tag till"* säger hon småleende.

Även om trygghet bara är en känsla så är min upplevelse efter samtalet att den finns internaliserad i Gunillas personlighet. Omständigheterna med familj och kyrka återkommer som avgörande faktorer som underbyggt och grundmurat hennes trygghet i livet. Där har genom åren förankrats viktiga steg i livet, som dop, bröllop, högtider, gemenskap. ■

Ingen given trygghet...

Intervju med Joakim Johansson
av Per Jennervall, pastor

De flesta av oss lever förmodligen våra dagar utan rädsla. Visst kan saker och ting inträffa, som tillfälligt får oss ur balans, rubbar jämvikten. Men sammantaget beskriver vi våra liv som trygga – tror jag.

Joakim Johansson

Men vi vet, om vi tänker efter, att det finns grupper av människor som kanske aldrig kan lita på att alla vill dem väl. Judarna i Sverige skaffar extra bevakning vid sina synagogor på grund av nidingsdåd. Samma sak är det för muslimer, som får lida för vad jihadisterna i världen gör sig skyldiga till. Ett moskébygge i Norrköping har eldhärjats av okända gärningsmän.

En annan grupp är kvinnor och barn som lever i sina familjer tillsammans med våldsbenäigna män. Ofta sker fysisk och psykisk misshandel innanför hemmets väggar, fördolt för de flesta.

Jag tänker också på hbtqi-personer, som kan bli måltavlor för ilska hos vissa människor med oförmåga att acceptera normvariationer. Jag bestämde mig för att kontakta ordförande för RFSL i Norrköping, Joakim Johansson, för ett samtal om eventuella hotbilder som homosexuella personer får leva med.

Vi möter varann utanför Immanuelskyrkan en fredag eftermiddag. Jag ser en reslig, vänlig man som lämnat sitt arbete lite tidigare för att låta sig intervjuas. Vi placerar oss i Parkrummet och han berättar att han är 46 år och arbetar i företaget Dags Husvagnscenter. Han är uppväxt i Norrköping men har bott och arbetat på olika platser i Sverige och är sedan några år tillbaka i hemstaden.

- När upptäckte du att du var annorlunda än många av dina kamrater, när det gäller sexualiteten?

- *Det var i tonåren på 80-talet, som jag märkte att jag inte var intresserad av tjejer som kompisarna var. Jag låg lite lågt med det, eftersom det på den tiden inte alls var lika accepterat som det ändå är idag. Men det är klart att andra upptäckte det och tog chansen att mobba.*

- Hur var det hemma? När bekräftade du i familjen att du var homosexuell och hur reagerade de?

- *Jag var väl 17-18 år och det var inga problem. Både föräldrarna och min syster var positiva till att jag "kom ut". Men jag har egentligen aldrig utanför familjen "skyltat" med att vara bög,*

- Men om man är ordförande i RFSL, då skyltar man väl med vem man är?

- *Jo, det är klart, men i övrigt har jag hållit en ganska låg profil.*

- Skulle du säga att du har levt och lever med en viss otrygghet till vardags?

- *Ja, det måste jag nog tillstå. Tonårstiden hade sina problem men vuxenvärlden var inte enkel. Jag har varit utsatt*

för många hot, skrik och påhopp. Ändå förmodligen färre än många andra homosexuella, eftersom jag är ganska stor till växten. Men det finns ju politiska riktningar som driver hatpropaganda mot hbtqi-personer.

- Lever du i en relation idag?

- *Nej, men jag har gjort det. Och då blev det mer uppenbart att vi var ett homosexuellt par. Därmed också en tydligare måltavla för illasinnade människor. De visste var vi bodde och de skapade osäkerhet för oss. Det var faktiskt värre i storstaden än i glesbygden, där vi kom närmare människor och de accepterade oss.*

- Är det så att du undviker platser och sammanhang för att de utgör en möjlig fara för dig?

- *Lite grann beror det på vilket humör jag är på. Men stora samlingar och demonstrationer är ju typ såna miljöer som jag tänker till inför.*

- Det har ju inte varit några Prideparader på några år på grund av pandemin. Hur viktiga är de?

- *De utgör en väldigt styrka för hbtqi-personer. En påminnelse om att vi är många*

och en uppmuntran till många av åskådarna att våga bejaka sin läggning. Inte minst bland invandrade personer från länder där det är omöjligt att leva ut sin homosexualitet!

- Hur många medlemmar har RFSL här i stan?

- *Vi är 160 medlemmar och har vårt kontor i Hallarna, där vi också kan hyra lämpliga lokaler för olika event. Vi bedriver caféverksamhet, ungdomsarbete och gör skolbesök. Framför allt i högstadiet. Det är inte alltid lätt, men vi försöker vara öppna och ärliga och låter tonåringarna ställa vilka frågor som helst. När vi berättar om egna "tråkiga" erfarenheter lyssnar de med allvar. Men vi träffar även äldre människor – har besökt till exempel PRO!*

Mycket mer blev sagt och jag skildes från en varm och glad medmänniska, som bär på tuffa erfarenheter och som ändå tar tåten i kampen för nära, solidarisk gemenskap, inkluderande våra olikheter! ■

Hbtqi är ett samlingsnamn och en förkortning för homosexuella, bisexuella, transpersoner och personer som identifierar sig som queer eller intersexperson.

Livrädd

av Henric Daréus

Duns... Vad var det där?

Jag satt i mitt rum, längst in i korridoren, en sen höstdag och det var mörkt både ute och i hela övriga lägenheten. Någon smällde i en dörr! Vem är inne i vår lägenhet? Hjärtat börjar bulsa, hårt och snabbt. Mamma o pappa var på sina jobb, bröderna var inte heller hemma. Jag var ensam och det var någon i lägenheten!

Tyst smyger jag mig sakta ut i den vinklade korridoren. Håller mig tätt intill garderobsväggen för att försiktigt kunna kika fram runt hörnet och ut mot hallen. Jag hör och känner hjärtat slå. Först en snabb blick runt hörnet och snabbt tillbaka. Mörkt, men jag såg nog inget! Står blickstill ett tag. Försiktigt trevar jag mig, tyst och sakta, fram genom resten av korridoren. Fortsätter genom hallen mot serveringsgången ut mot köket. Ingen där. Var är han eller hon som smällde i dörren? I vardagsrummet? Nej! I matsalen? Nej! Ahh... då kom jag på var han "gömde sig. Mellan ytterdörr och innerdörr fanns en smatt på någon halvmeter. Där förstås...! Jag fortsätter smyga sakta fram mot innerdörren och trycker försiktigt ner handtaget halvvägs för att avsluta med ett snabbt tryck och sedan rycka upp dörren... Vem är han...?

På golvet, mellan dörrarna, låg en reklamkatalog som någon, med en rejäl duns som följd, lagt i vår brevlåda!

Tryggheten i mitt eget rum, hemma i den trygga lägenheten, försvann på bråkdelen av en sekund och hela jag hamnade i försvarsställning, livrädd. Jag minns det än idag! Händelsen satte ett starkt avtryck i mitt minne!

Men om mamma eller pappa varit hemma hade jag säkert reagerat helt annorlunda och känt en trygghet i deras närvaro. Men ensam, då saknades tryggheten.

Nu var ju jag bara ett barn. Vad hade hänt om jag varit vuxen med samma upplevelse? Kanske hade jag knappt reagerat och trygg-

heten varit intakt. Min livserfarenhet hade kanske hjälpt mig att behålla lugnet, tänka logiskt och till och med direkt förstått vad som hänt.

Samma händelse men med lite olika förutsättningar; ensam som barn, i ett tryggt sammanhang eller med en egen erfarenhet. Uppenbarligen upplever vi tryggheten olika och att den kan finnas både inom oss själva eller i tilliten till vår omgivning. Tryggheten och tilliten ligger nära varandra och har ofta ett samband.

Är man, som jag, sugen på att hitta snabba svar kan man i mobilen "Googla" på orden "trygghet" respektive "tillit";

Trygghet;

"Att faktiskt vara utom fara behöver inte betyda att man känner sig trygg. Trygghet kan beskrivas som ett samlingsbegrepp för både fysiska, psykiska och existentiella aspekter på välbefinnande"

Tillit;

"Den psykologiska kärnan i tillit är att människor är pålitliga. Därigenom stabiliseras mänsklig identitet och den sociala världen blir mer förutsägbar och hanterbar. Tillit reducerar komplexitet och är ett sätt att handskas med det sociala livets osäkerhet och risker"

Jag tänker att tryggheten absolut inte är en illusion men den är heller inte på något sätt självklar! Omständigheter, både inom oss själva men också runt omkring oss, kan rubba både det "fysiska, psykiska och existentiella välbefinnandet".

Finns det överhuvudtaget någonstans EN trygghet? Tryggheten med stort T? Den/Det som alltid är trygghet?

Nja...

Men inom kyrkan och vår tro kanske svaret ändå upplevs självklart; Gud är Tryggheten! Ja, det håller jag verkligen med om, om nu inte tron och Gud förenklas. Bara för att vi tror att Gud är alltings Herre, skapare, livgivare och att vi där ser en mening och ett mål, är vi inte förskonade från livets alla

olika "reklamkataloger som dunsar ner i ett brevinkast"... Tryggheten ligger inte i att inte bli rubbade i vårt välbefinnande! Tryggheten i tron ligger på ett annat plan och i att vi här har en källa ur vilken vi kan ösa efter svar på livsfrågorna; *Varifrån? Varför? och Vart?*

När jag fått följa en människa under hennes sista tid på jorden, då har det i tron funnits en obeskrivbar och djup "Trygghet" inför det kommande gränsöverskridandet... Den tryggheten skulle kanske någon vilja kalla för en illusion. Det är ok, så länge det är en reflekterad tro. Det är ju nämligen också "bara" en tro.

I min tro finns Tryggheten med stort T och Tilliten i; *det skapande, livgivande och gränsöverskridande* som jag vill benämna Gud. Trygghet... trots "reklamkataloger"! ■

torsdag 24 februari 2022

Trygghet...

En person med makt och vanföreställningar har idag rubbat tryggheten för en hel mänsklighet! DET känns som en illusion... Den "illusionen" är dessvärre sann idag.

Tillsammans får vi nu återskapa den trygghet vi precis berövats. Övertygelsen att fred, sanning, medmänsklighet och kärlek, kärnbegrepp i vår tro, är grunden för liv, den övertygelsen sammanflätar nu oss inför en omskakad framtid.

Herre förbarma Dig!

KALENDARIUM

MARS

- lö 05 14.00 ÅRSMÖTE
 sö 06 1:e söndagen i fastan
 13.00 Gudstjänst med nattvard.
"Prövningens stund"
 Per Jennervall. Ev. Körgrupp.
 sö 13 2:a söndagen i fastan
 13.00 Gudstjänst. *"Den kämpande tron"*. Per Jennervall. Inga-May Ullström, sång. Insamling till pastors- och diakonutbildningen.
 sö 20 3:e söndagen i fastan
 13.00 Gudstjänst. *"Kampen mot ondskan"*. Johan Einarsson, Per Jennervall.
 sö 27 Jungfru Marie Bebådelsedag
 13.00 Nattvardsgudstjänst.
"Guds mäktige verk" Per Jennervall.
 Orgelmusik.

APRIL

- sö 03 5:e söndagen i fastan
 13.00 Gemensam gudstjänst för fyra Equmeniakyrkor. *"Försonaren"*
 Per Jennervall.
 sö 10 Palmsöndagen
 13.00 Gudstjänst. *"Vägen till Korset"* Inga-Märtha Isacson.
 Ann-Christin Hallgren, sång.

PÅSKHELGEN

- fr 15 Långfredagen
 11.00 Gudstjänst. Gemensam för tre församlingar. *"Korset"* Björn Strömvall, Per Jennervall.
 sö 17 Påskdagen
 11.00 Gudstjänst. Gemensam för tre församlingar.

"Kristus är uppstånden" Mattias Martinsson med sångare och band.
 Korskyrkans gospelkör.

- sö 24 2:a söndagen i påsktiden
 13.00 Gudstjänst. *"Påskens vittnen"*
 Göran Bjarnegård. Insamling till Mission i Sverige.

MAJ

- sö 01 3:e söndagen i påsktid
 13.00 Gudstjänst. *"Den gode herden"* Per-Axel Götesson.
 Orgelmusik.
 sö 08 4:e söndagen i påsktiden
 13.00 Nattvardsgudstjänst.
"Vägen till livet" Per Jennervall.
 Cattrin Wigge, sång. Vårgåvan.
 sö 15 5:e söndagen i påsktiden
 13.00 Gudstjänst.
"Att växa i tro" Åke Jansson.
 Elisabeth Gustavsson, flöjt.
 sö 22 Bönsöndagen
 13.00 Gudstjänst.
"Bönen" Björn Strömvall.
 Inga-May Ullström, sång.
 sö 29 Söndagen före pingst
 13.00 Nattvardsgudstjänst.
"Hjälparen kommer" Per Jennervall.

JUNI

- sö 05 Pingstdagen
 13.00 Gudstjänst.
"Den heliga anden" Per Jennervall.

Vanligtvis är det servering efter gudstjänsten.

TILLSAMMANS I PÅSKHELGEN

Korskyrkan, Vineyard och Immanuelskyrkan är tillsammans i kyrkoårets största helg – långfredagen och påskdagen.

Vid långfredagens stilla gudstjänst medverkar bl.a pastorerna Björn Strömwall och Per Jennervall.

Till påskdagens jublande uppståndelsegudstjänst kommer Mattias Martinsson med sångare och band. Medverkar gör även Korskyrkans gospelkör.

EQUENIAKYRKOR TILLSAMMANS I GUDSTJÄNST

I höstas blev det ingen ekumenisk nattvardsgudstjänst i oktober som brukligt är. Istället samlades vi till en gudstjänst för stans equmeniaförsamlingar. Platsen var Centrumkyrkan.

Det gav så mycket mersmak att vi beslöt oss för att göra om samma sak på våren. Därför samlas vi den 3 april kl.13 till en gemensam gudstjänst i Immanuelskyrkan. Centrumkyrkan, Vidablickskyrkan och Hagebykyrkan sluter upp och kanske några fler.

**KYRKO
KONFE
RENS 22**
Equeniakyrkan

KYRKOKONFERENS

I år ligger Kyrkokonferensen 10 - 14 augusti. 10-12 sker konferensen digitalt i VotelT och fortsätter den 12 - 14 augusti i Vårgårda.

TEMA OCH MANUSSTOPP

"Psalmer som berör"

..... är det tema som får vara den röda tråden i nästa nummer. Då kan många vara med och dela sina tankar? Vi skulle värdesätta funderingar från våra läsare!

Manusstopp är 13 maj

IMMANUELSKYRKANS FÖRSAMLING

IMMANUELSKYRKAN

Södra Promenaden 106
602 31 Norrköping

011 - 12 15 50

Expeditionstid torsdag 10 - 12

E-post: immanuelskyrkan@telia.com
Hemsida: www.immanuelnorrkoping.se

PASTOR / FÖRSAMLINGSFÖRESTÅNDARE

Per Jennervall
0706 - 74 01 74
jennervallper@hotmail.com

ORGANIST

Bengt-Göran Sköld
011 - 31 89 33
0735 - 40 30 24
bengtgsold@gmail.com

ORDFÖRANDE

Ingvar Almrot
070 - 313 22 44
ingvar.almrot@telia.com

KASSÖR

Gunnel Hertnäs
070 - 978 91 52
gunnelh@gmail.com

SJUKHUSKYRKAN i Norrköping

Eva Gudmundson, Sjukhuspastor
011 - 24 11 55

IMMANUELSKYRKANS FÖRSAMLING

Bankgiro 5592 - 0409
Swish 123 218 41 41

GETSJÖTORPS FRILUFTSGÅRD

Plusgiro 79 26 75 - 1
www.getsjortorp.se

Immanuelskyrkan en del av
Equeniakyrkan

och vi samarbetar med:

Studieförbundet Bilda
för kyrka och samhälle

Equeniakyrkan

Bilda

sista sidan...

Då, när det är värst och inget hjälper,
brister som i jubel trädets knoppar,
då, när ingen rädsla längre håller,
faller i ett glitter kvistens droppar,
glömmer att de skrämdes av det nya,
glömmer att de ängslades för färden -
känner en sekund sin största trygghet,
vilar i den tillit

som skapar världen